

ὡς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του καὶ μετὰ τὸν δάκτυλον ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὴν κατοικίαν τοῦ γείτονος τοῦ Ἀλβίνου. Διαβάς ὁ Πιλάτος τὴν ὁδὸν, ἐπανέκαμψε παρὰ τῷ φίλῳ του.

Οὗτος εἶχεν ἀποχωρισθῇ, βιάως ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἀπὸ τοῦ συμπεριπατοῦντος μετ' αὐτοῦ φίλου καὶ ἴσως μάλιστα ἦτο κατηχηριστήμενος ὡς εὐρὼν τὴν περίστασιν εὐνοϊκῆν, ἐν ᾗ ἀπομακρυνθῇ ἀνθρώπου, οὗ ἡ οἰκειότης ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν δημοσίᾳ εἰς κίνδυνον.

Ὅπως δὴ ποτε, ὁ φρόνιμος Ἀλβίνος παρέτῃρησε διερχόμενος τὸν Πραίτορα, ἔλαβε τὸ ἀρκύριον εἰς αὐλικὸν σχῆμα ἀνέκραξε: Ζήτω ἡ Αὐτοκρατορὶ καὶ ἐπῆνεσε τὴν σπανίαν τῆς Πραιτωριανῆς φρουρᾶς μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ κάλλος τῶν ἵππων. Εἶτα δὲ βραδέως ὠδεύσε πρὸς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὅπου εὗρε τὸν φίλον του ἐν σπασμοῖς ἀπελπισίας.

— Μὲ ἀνεγνώρισαν! ἀνέκραξεν ὁ Πιλάτος βλέπων τὸν Ἀλβίνον· τὰ μικρὰ παιδιὰ μὲ δακτυλοδεικτοῦσι καθ' ὁδόν. Ἐνθυμήθητι, ὦ Ἀλβίνε, ὅτι τὰ χεῖλη ἡμῶν, ὅτε ἤμεθα ἔρῃθοι, ἐψιθύριζον πρὸς ἀλλήλους λόγους φιλίας. Ἐνθυμήθητι ὅτι συνεπαίξομεν ἐπὶ τῆς κονίστρης τοῦ Τιθέρεως, ὅτι ἐκαθήσαμεν εἰς τὰ αὐτὰ συμπόσια· ὅτι αἱ κύλικες ἡμῶν συνηνώθησαν ἐν ταῖς ἰδίαις σπονδαῖς. Ἐνθυμήθητι πάντα ταῦτα καὶ προστάτευσέ με διὰ τῆς ἀπαραβιάστου σκιᾶς τῆς οἰκιακῆς σου δάφνης. Προσφεύγω ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς ἱερώς ξενίας σου.

Συγκινηθεὶς ὁ Ἀλβίνος, ὑπετραύλισε λέξεις τινὰς λαβὼν δὲ τὴν μίξιν τῶν χειρῶν τοῦ Πιλάτου ἔθλιψεν αὐτήν.

— Ὑπάρχουσι λοιπὸν ἐν Βιέννῃ Χριστιανοί; Ἠρώτησεν ὁ Πιλάτος συστρέφων τοὺς βραχίονας ἀνωθεν τοῦ μετώπου του.

— Ὡ! Καὶ δὲν ὑπάρχουν πανταχοῦ. πλὴν ἐντὸς τῶν ναῶν μὲς; εἶπεν ὁ Ἀλβίνος. Φοβεῖσαι ἄρα πολὺ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ;

— Ὡ! ναί! ναί! τοὺς φοβοῦμαι. Ὅλον τὸν κόσμον φοβοῦμαι. Ἰουδαῖοι, Ρωμαῖοι, Ἑθνικοί, ὅλοι οἱ ἐμὲ εἶνε τρομεροὶ καὶ μισητοί! Καὶ οἱ μὲν Ρωμαῖοι ἐν ἑμοὶ βλέπουσιν ἀνθρωπὸν ἐγκληματίαν, διότι ὑπέπεσα εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Καίσαρος. Οἱ Ἰουδαῖοι, τὸν αὐστηρὸν Ἀνθύπατον, ὅστις κατεδίωξεν αὐτούς, οἱ δὲ Χριστιανοί, τὸν δῆμιον τοῦ Θεοῦ τῶν!

— Τοῦ Θεοῦ τῶν! τοῦ Θεοῦ τῶν! ὦ! τοὺς ἀσεβεῖς!

— Ἀλβίνε, φυλάχθητι ἀπὸ τῆς γλώσσης σου!

— Ὡς Θεὸν λατρεύουσιν Ἰησοῦν, ἐκεῖνον τὸν Ναζωραῖον, τὸν γεννηθέντα ἐν φαντῇ καὶ θανατωθέντα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ!

— Δὲν θὰ τὸν ἐλάτρευον, ἂν ἔζη ἐπὶ ταπήτων ἐκ πορφύρας καὶ ἂν ἀνέπνεον ὑπὸ δοκοῦς χρυσοῦς. Ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς φιλίας σου θὰ ὑποβάλω, Ἀλβίνε, τὸν βίον μου, θὰ ἴδῃς δέ, ἂν ἐγὼ εἶμαι ἄξιός τῆς παρρησίας μοι ὑπὸ σοῦ φιλίας.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΕΠΗΜΕΙΝΟΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλοι.

[Συνέχεια]

Ὁ Ραβού συμμετέσχε τῆς ἐπιτυχίας ταύτης.

Κατὰ τὰς δοκιμὰς ἐπεδείξατο ὅλην αὐτοῦ τὴν φιλοσκόμμονα εὐφυΐαν, δι' ἧς ἔδιδεν εἰς τὸ ὄραμα φυσικωτέραν χροιάν.

Οὐδέποτε ἦν εὐθυμότερος ὅσον τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Πολλάκις ἐν τοῖς μυθιστορήμασι καὶ ἀλλοῦ γίνεται λόγος περὶ προκλήσεων.

Ἰσως ἐνίοτε προειδοποιούσιν ἡμᾶς περὶ τῶν συμβησομένων δυστυχημάτων.

Εἶναι δυνατόν.

Ἀλλὰ συχνότερον, ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ, αἱ καταστροφαὶ ἐπέρχονται ἡμῖν ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ, ὁ δὲ κεραυνὸς ἐνσκήπτει ὅτε ὀλίγον περὶ αὐτοῦ φροντίζομεν.

Ὁ Ραβού ἐξῆλθε τοῦ θεάτρου μετὰ δύο ἐκ τῶν συναδέλφων του.

Ἦτο ἡ ἑκτὴ ὥρα.

Τὸ γελῶν πρόσωπόν του ἀπήστραπτεν.

Ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους ἐν τῷ θεάτρῳ εἶχεν ἀποκτήσει τὰς ἐξείς τῆς σκηνῆς μετ' ἐκπληκτικῆς εὐχερείας, ἤρξατο δὲ καὶ πῶς ν' ἀναδεικνύεται.

Βλέπων ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς δικαστικούς ἡθοποιούς, διενδοεῖτο ὅτι δὲν ἦτο ἀκατόρθωτον νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῶν.

Κατὰ τὰς δοκιμὰς εὗρεν εὐφυᾶ τινὰ λέξιν, ἥτις βραδυτέρον ὠφέλησεν αὐτόν.

Κατὰ τὴν πρώτην πράξιν ἡ σκηνὴ ἡνοίγετο δι' ἐνὸς γάμου, καθ' ὃν ἡ ἐλευθερία τῶν κεκλημένων ἐξικνεῖτο μέχρις ἀκολασίας.

— Αὐτό, εἶπε μετὰ τοῦ σαρκωτικοῦ αὐτοῦ γέλωτος, δὲν εἶναι γάμος, ἀλλὰ κραιπάλη.

Κατὰ τὴν ἐξοδόν, ὁ διευθυντὴς λαβὼν αὐτὸν κατὰ μέρος, τῷ ἐπρότεινε μικράν τινὰ μίσθωσιν.

Τοῦτο ἦν εὐχάριστον δι' αὐτόν, ἥλπιζε δὲ πλείοτερον εἰς τὸ μέλλον.

Ἡθέλησε νὰ ἐρτάσῃ τὰς ἐλπίδας του ταύτας καὶ προσέφερεν εἰς τοὺς φίλους του ἐν ποτήριον οἴνου, νὰ βρέξουν τὸν λαμόν, ὡς ἔλεγεν ὁ φίλος του Ροβινώ.

Οἱ γνωρίζαντες τὰς ἀνίας, τὰς στερήσεις, τὰς ἀβεβαιότητας τοῦ βίου τοῦ ἀνδρὸς τοῦ γεννηθέντος ἐν Παρισίῳ ἀνευ ὀβολοῦ, ἀνευ προστασίας, ἀνευ ὁδηγοῦ, τοῦ ριφθέντος εἰς τὸν κόσμον γυμνοῦ καὶ ὑποχρεωμένου νὰ συντηρηθῇ, νὰ κερδίῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, ἐν τῷ φοβῷ ἐκείνῳ πανδαιμονίῳ, ἐν ᾧ οἱ ἀνθρωποὶ παλαίευσιν διὰ τὸ τάλληρον, μόνοι οὗτοι γνωρίζουσιν οἷα χρειάζεται δραστηριότης πρὸς τοῦτο καὶ ποίας χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως γίνεται πρόξενος καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐπιτυχία.

Ὁ Ραβού ἐθεωρεῖτο ὡς ἀμέριμνος.

Πλὴν ἦν μόνον κατ' ἐπιφάνειαν.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν συνήντησε τὴν ὀρφανὴν, πρὸς ἣν τοσοῦτον ἀφωσιώθη, διετέλει ἐν ἀφροντισίᾳ, εὐχαριστούμενος μὲ τὸ τίποτε, κερδίζων ἀρκετὰ, ζῶν τυχαίως ἀνευ μερίμνης διὰ τὴν ἐπαύριον, ἐργαζόμενος εὐθύμως καὶ διασκεδάζων, ἀγαπώμενος καὶ ἐπιζητούμενος διὰ τὴν πρωτότυπον αὐτοῦ φαντασίαν καὶ τὴν ἀπτωτον εὐθυμίαν του.

Ἀλλὰ μετὰ τὸν γάμον του ἐγένετο φιλόδοξος, ἐπιζητῶν περιστάσιν νὰ ἀποκτήσῃ πλοῦτη ἢ μάλλον εὐπορίαν, μετὰ ζήσεως σπουδάζων καὶ μελετῶν καὶ αὐτὰς ἐτι τὰς νύκτας ἐν σιωπῇ παρὰ τὴν κλίνην, ἐν ᾗ ἐκαίματο ἡ Γερμανὴ του, δι' ἣν ἀτελεύτητα ἐπλάττε σχέδια.

Βεβαίως ἦν πολὺ ὀξυδερκής, ὥστε νὰ παρατηρήσῃ τὴν θλίψιν καὶ τὴν στενοχωρίαν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἀλλ' ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν διὰ τῆς εὐθυμίας καὶ τῶν ἀστεϊσμῶν του, πρὸς οὓς ἐκείνη ἀπῆντα δι' ἐπιχαρίτου μειδιάματος.

Χάριν αὐτῆς ἐγένετο ψάλτης εἰς Σαιν-Μερύ, δι' αὐτὴν ἐσκέφθη νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὴν ἡθοποιίαν, δι' αὐτὴν ἐπέζητει τὴν προαγωγὴν.

Οἱ δύο συναδέλφοι του συνέχαιρον αὐτῷ.

— Τὸ σπουδαιότερον ἐγένετο, εἶπεν. Ἡ τύχη μεταβάλλεται. Θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τέλους καλῆτέρα ἐποχὴ.

— Ὅχι δι' ἐμὲ, ὑπέλαθεν ὁ φίλος Ραβινώ, ὑψηλὸς καὶ λίαν ἰσχνὸς ἀνὴρ. Αὐτὸ δὲν πηγαίνει.

— Ἀ!

— Ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμα τίποτε δὲν κατόρθωσα.

— Τὸν καυμένον τὸν Ραβινώ!

— Δανεισέ με ὅσο φράγκα.

Ὁ Ραβού ὑπήκουσε.

— Δὲν ἔχω πολλὰ, εἶπεν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὀρολόγιον τοῦ οἰνοπώλου ἐσήμανε τὴν ἐβδόμην, ἡγέρθη.

— Αἱ, παιδιὰ, σὰς ἀφίνω· δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω· με περιμένει ἡ σύζυγός μου. Καλὴν νύκτα.

Ἐσφιγξέ τὴν χεῖρα τῶν συναδέλφων του καὶ ἀπῆλθεν εὐθυμὸς, ἐπαναλαμβάνων καθ' ὁδόν τὸ μέρος τοῦ κωμικοῦ, ὅπερ εἶχεν ἀποστηθίσει, καὶ γελῶν ἀπὸ καρδίας.

Η'

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Γύψου τὸ σκότος ἐπῆρχετο.

Τὸ πρῶτόν του βλέμμα ἦν εἰς τὰ παράθυρα τῆς συζύγου του.

Ἦσαν κεκλεισμένα.

— Μὲ περιμένει, ἐσκέφθη.

Καὶ ἐσπευσμένῳ βήματι ἔβη πρὸς τὸν διὰ δόμον μηδόλως ἀναλογισθεὶς τὸν ἐδωδιμωπώλην, ὅτε οὗτος ἐκάλεσεν αὐτόν.

— Κύριε Ραβού!

— Εἰς τὰς διαπαγὰς σας, κύρ Ρωλεέ. Ὁ ἐδωδιμωπώλης ἦν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τοῦ καταστήματός του.

Οἱ ὑπηρεταὶ μετὰ περιεργείας ἔσταντο ἐν τῷ ἐδωδιμωπωλείῳ.

Ἡ πκνοῦργος φυσιογνωμία τοῦ μικροῦ Γρελό ἀπήστραπτεν ἐκ χκρᾶς.

Θὰ διεσκέδαζεν ἡ μουσχομάχκα !

Πρόεβλεπεν ἀστείαν σκηνήν.

— Δὲν ἐπέστρεψε ἡ ξανθοῦλα, εἶπε χαμηλοφῶνως τῷ Βιτάλ.

Οὐδέποτε ἡ κυρία Ραβού ἐμεινεν ἐπὶ τοσαύτην ὥραν ἐκτὸς τῆς οἰκίας, πολὺ δὲ ἡσυχλοῦντο δι' αὐτὴν οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας καὶ οἱ τῆς συνοικείας ὅλης.

Ἡ κυρία Ραβού ἦν ἀναμφερήτως ὁ μαργαρίτης τῶν πέριξ.

— Τί συμβαίνει, κύρ Βωκελέ ; ἐπανελάθεν ὁ ἡθοποιός.

— Λάβετε τὴν κλεῖδά σας.

— Τὴν κλεῖδά μου ; Καὶ ἡ σύζυγός μου.

— Ἐξῆλθε.

— Πότε ;

— Εἰς τὰ δύο.

Ὁ Ραβού κατεπλάγη. Συνήθως ἡ Γερμανὴ ἔλεγεν αὐτῷ πάσας τὰς ὑποθέσεις τῆς. Ἀνεμνήσθη τῆς μελαγχολίας αὐτῆς.

— Καὶ δὲν ἐπανῆλθεν ; ἠρώτησε μηχανικῶς.

— Ἐκτὸς ἂν ἐμβῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρον, εἶπεν ὁ μικρὸς Γρελό.

— Καλῶς, ἐφιθύρισεν ὁ Ραβού προσποιούμενος ἡρεμίαν.

Πλὴν ἦν λίαν ἀνήσυχος.

Πολλὰ ὑπώπτευεν. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ νέου Γρελό τῷ ἐφαινετο εἴρων. Τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο ἐνέπαιζεν αὐτόν. Κατὰ τί ἐν τούτοις ἦν μᾶλλον γελοιὸς ἢ τὴν πρωίαν ;

Ἀνῆλθε βραδέως τὴν κλίμακα, ὡς εἰ θλιθερὰ εἶδησις ἀνέμενεν αὐτόν εἰς τὴν θύραν.

Ἄλλως τε δὲν ἔσπευδε νὰ ἐπανεέλθῃ οἱ κοί, ἀφοῦ ἡ Γερμανὴ δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἐκ πρώτης ὄψεως οὐδὲν εἶδε τὸ μεταβεβλημένον, ἐν τούτοις οἰοῖτο ψυχὸς κατέλαβεν αὐτόν.

Τὸ δεῖπνον δὲν εἶχεν ἐτοιμασθῇ.

Βεβαίως ἡ Γερμανὴ δὲν ἠγάπα ν' ἀσχολῆται εἰς τὸ μαγειρεῖν, πάντοτε ὁμῶς παρесеύαζε τὸ φαγητὸν ἐκ τοῦ προχείρου.

Τὴν πρωίαν γυνὴ τις ἤρχετο καὶ ἐπανεφέρεν ἐν ταῖς τὰ τοῦ μαγειρείου.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην οὐδὲν τοιοῦτο παρестηρεῖτο.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Αἱ ἐσθῆτες τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἐκρέμαντο εἰς τὴν συνήθη αὐτῶν θέσιν. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει.

Τὸ δωμάτιον ἀνέδιδε τὴν συνήθη εὐοσμίαν.

Διατὶ λοιπὸν ἡσθάνθη θλίψιν τοιαύτην καὶ αἰσθησιν κενοῦ ὡς εἰ ἡ ἀπουσία τῆς συζύγου τοῦ θὰ ἦν αἰώνια ;

Ἐπανῆλθεν αὐτοματῶς ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ καὶ ἐνεκα τοῦ σκότους ἀνῆψε κηρίον.

Παλαιὰ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔπασαν ἐπὶ τῆς μικρᾶς τραπέζης, ἣν ἐν ἀρχῇ δὲν εἶχε παρατηρήσει.

Ἐπλησίχεν αὐτὴν ὡς πρὸς ἐχιδνὰν ἢ ἰσθόλον ὄφιν μετὰ προσχῆς, καὶ εἶδε τοὺς δύο δι' αὐτόν φακέλλους.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν :

« Διὰ σέ ! »

Ἡ Γερμανὴ ἔγραφεν αὐτῷ.

Πρὸς αὐτόν ;

Τί θὰ τῷ ἔλεγε λοιπόν ;

Ἡ καρδιά του ἀνεσκίρτησεν ἐντὸς τοῦ στήθους αὐτοῦ.

Πρὶν ἢ θίξῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ἠννόησε τὸ ἐπισυμβᾶν αὐτῷ δυστύχημα.

Κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ στηρίξας τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης προσεῖχε μὴπως ἀκούσῃ θόρυβον εἰς τὴν κλίμακα, μὴπως ἀναγνωρίσῃ τὸ βῆμα τῆς Γερμανῆς.

Δὲν ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ τὰς ἐπιστολάς.

Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισε.

Κεραυνὸς ὑπῆρξε δι' αὐτόν ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς.

Εἶτα δι' ἀποτόμῳ κινήσεως διήνοιξε τὸν ἕτερον φαῖον φάκελλον.

Δέσμη χαρτονομισμάτων ἐξεχύθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀτυχοῦς ἐν καταπληξεί διατελοῦντος.

Ἐλαβε καὶ ἐμέτρησεν αὐτά.

Ἦσαν πεντήκοντα.

Πεντήκοντα χιλιάδες φράγκων ! Σχεδὸν ὁλόκληρος περιουσία !

Ἡ Γερμανὴ δὲν παρεδίδετο ! Ἐπωλεῖτο ! Καὶ ἐκεῖνος ἐδέχετο τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος !

Ἐπὶ τῇ ιδεᾷ ταύτῃ λυσσώδης ὀργὴ κατέλαβεν αὐτόν.

Αὐτὸς ὁ τόσον γλυκὺς καὶ εἰρηνικὸς ἐπὶ πέντε λεπτὰ διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος πραγματικῆς μανίας.

Ἐφώρμησεν ἐπὶ τῶν ἐπίπλων καὶ κατέθραυσεν αὐτά.

Τὰ δυστηνὰ, ἥδη σεσαθρωμένα, οὐδαμῶς ἀντίστησαν.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ ἄθλιον οἶκημα ὠμοῖαζε πρὸς πεδὶον μάχης κεκαλυμμένον ὑπὸ νεκρῶν καὶ τρουματιῶν.

Αἱ ἔδραι ἐκείναι εἰς τεμάχια· αἱ ἐσθῆτες διεσχισμέναι ἦσαν ἐρριμέναι ἐπὶ τοῦ δαπέδου, τὸ δὲ κύμβαλον κατέπεσε μετὰ πενήμιου γογγυσμοῦ.

Ἡ οἰκία τοῦ κύρ Βωκελέ ἀντήχησεν ἐκ τοῦ φοβεροῦ θορύβου ἀπὸ τῶν ὑπογείων μέχρη τῆς στέγης.

Ὁ Γρελό προσεῖχε μετὰ πολλῆς περιεργείας προβλέπων τὸ σκάνδαλον.

— Ἀκούετε, αὐθέντα ; εἶπε.

— Τί ;

— Σφάζονται εἰς τοὺς Ραβού.

— Εἶναι μόνος ὁ σύζυγος.

— Καὶ ὁμῶς σφάζονται.

Ὁ Ραβού συνῆλθεν ἐκ τῆς παρφορᾶς ἐκ τῶν ἐσπευσμένων κτύπων εἰς τὴν θύραν του.

Ἠνέωξεν αὐτὴν καὶ εἶδεν ἐμφανισθέντας καὶ τεταραγμένους τὸν κύρ Βωκελέ καὶ τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν ὁ ἐδωδιμοπώλης. τί θόρυβος εἶναι αὐτός ;

Ὁ Ραβού συνῆλθεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν φιλιῶν ἐκείνων προσώπων.

Ὁ κύρ Βωκελέ ὑπῆρξε καλὸς δι' αὐτόν· ἐδείκνυτο πάντοτε πιστωτῆς πλήρης οἴκτου καὶ ὑπομονῆς.

— Τί συμβαίνει ! εἶπεν ὁ Ραβού, φοβερὰ πράγματα.

Αἰφνης ὁ νέος Γρελό ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἐρρίφθη πρηνὴς ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς ὀργῆς του ὁ Ραβού εἶχε

διασχίσει τὰ χαρτονομίσματα, ἀτὶνὰ διεσπάρησαν εἰς τεμάχια μετὰ τῶν θραυσμάτων τῶν ἐδρῶν καὶ τῶν ἄλλων θραυσθέντων σκευῶν.

— Σατανὰ ! εἶπεν ὁ μαθητευόμενος, ἐδῶ εἶναι σπαρμένα τὰ χαρτονομίσματα. Τὸν ἔχει τὸν παρὰ ὁ κύριος μετὰ τὴν ὥραίαν ἀμαζαν !

— Ποῖος ; ὁ κύριος μετὰ τὴν ὥραίαν ἀμαζαν ! ἠρώτησεν ὁ Ραβού συλλαμβάνων τὸν Γρελό ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου.

— Ἀφῆστέ με λοιπόν, ἄγριε ! Δὲν τὸ εἰζεύρετε, εἶπεν ὁ Γρελό, ὅστις ἀφεθεὶς ἐλεύθερος προσήρμοξε μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὰ χαρτονομίσματα. Αἶ, σεῖς βοηθήσατέ με λοιπόν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς τῷ Βωκελέ καὶ τῷ Βιτάλ. Τὰ κομμάτια εἶναι καλὰ.

— Ἀς μὴ χάσουμε τὸ κελεπούρι !

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἔχει δίκαιον αὐτός ὁ διαβολάκος, εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης. Χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων ὡς νὰ ἔβρεχε.

— Ἀς τὰ συναξώμεν πρῶτον καὶ ὕστερον ὁμιλοῦμεν.

Τὸ θέαμα ἦν πρωτοφανές.

Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι γονυπετεῖς ἤρξαντο ἐν σιγῇ συλλέγοντες τὰ πολύτιμα ράκη.

Ὁ Ραβού παρίστατο εἰς τὴν τοιαύτην θήραν μετ' ἀδιαφορίας.

Ἐν τούτοις εἶπεν :

— Ἦσαν πενήντα. Τὰ ἐμέτρησα.

— Πενήντα ! ἐπανελάθεν ὁ Γρελό, διανοίξας ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς. Πλούσιος ὁ μυλόροδος.

Ὁ Ραβού ὠρμήθη νὰ ραπίσῃ αὐτόν, ἀλλ' ἐκρατήθη.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ τὰ πρῶτα βήματα τῆς κόρης μου θὰ διευθύνῃ μία γυναίκα, μία ξένη, ἀνέκτρα-

ξεν ἡ κόρησσι μετὰ λύπης ἀναλυθεῖσα εἰς λυγμούς, ξένη θὰ δέχεται τὰ μειδιάματά του καὶ τὰς παδικὰς του θωπείας !...

Ἄλλὰ γνωρίζει καλῶς ὅτι τὸ ἀγαπῶ, ὅτι θὰ τὸ ἀναθρέψω μετ' ἔρωτος, ὅτι τὸ πᾶν θὰ πράξω ὑπὲρ αὐτοῦ, διατὶ δὲν μοὶ τὸ ἀποδίδει ;

Εἶπατε, κύριε Κορβιζιέ, μὴπως δύναται ἄλλη γυνὴ ν' ἀντικαταστήσῃ ποτὲ τὴν μητέρα πλησίον τοῦ τέκνου τῆς ;

— Ὁχι, κυρία κόρησσι, ποτὲ !

— Ὡ ! ναι, τοιαύτη πρὸς τὸ τέκνον εἶναι μόνον μία μήτηρ καὶ μάλιστα ὅταν τὸ τέκνον ἦναι κόρη...

Θὰ τὸ περιποιηθῶσι σωματικῶς πρὸς ἀπόκτησιν φυσικῶν δυναμειῶν, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ μόνον· ἀπαιτεῖται καὶ ἄλλο τι, μόνη δὲ ἡ μήτηρ δύναται νὰ μορφώσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ τέκνου τῆς,

νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας του καὶ νὰ ἐργασθῇ, ὥστε νὰ γεννηθῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ του τάχαθ' αἰσθήματα ἐν τῇ θερ-